

TEER

Leesexemplaar

Wided Bouchrika

TEER

P E L C K M A N S

21

Er zijn 21 plaatsen in de Verenigde Staten die 'No Name' heten. Ik doodde 21 personen. Niet dat die dingen echt iets met elkaar te maken hebben, maar het is fijn om minstens in getallen verbonden te zijn met een plek die zo betekenisloos is dat niemand er ook maar een moer om gaf 'm een echte naam te geven.

No Name, Colorado, USA. Toen ik er uit de auto stapte, was ik verbaasd met beide voeten in de zachte rode aarde te staan. Gegronk. De canyon wordt beklommen. Auto's botsen op de toegangsweg aan afrit 119. Een kabbelend beekje, een wandelroute in de wildernis. Drie verlaten trailers. Alles rustend op een dieprode bodem die snel afkoelt wanneer de paarse zon zich achter de bergen verbergt, in slaap verzonken.

Ik haastte me terug naar de auto toen de vurige hemel pikzwart werd. Want verlies jezelf in wat je weigert te benoemen en ook jij houdt op te bestaan.

Nu rijd ik naar huis. Het zwarte asfalt weerkaatst de ochtendzon die verblindt. Vlekjes bezaaien mijn gezichtsveld. Ze lijken op brandplekken van sigaretten. Of een aanval van hongerige mottenlarven op je lievelingstrui. Of de dode mieren op de stoep nadat je al het zonlicht met

je loep eendimensionaal maakte. Doelgericht. Dat ene puntje in je vizier om het uit te wissen. Maar je kunt het nooit uitwissen. Er is een schaduw op de stoep geëet voor elke dode mier.

Als ik je zou vertellen wat er gebeurd is, zou je het nog niet weten. Maar je zult denken dat je het weet en misschien is dat voldoende.

1

Het is nog te vroeg. Alles kleeft vandaag. Mijn bedsprei aan mijn billen, de krullen in mijn nek en mijn kut onder mijn vingers. Mijn orgasme komt tegelijk met de eerste oproep tot gebed. Hij is groot. Ik kwam bij de gedachte het meteen opnieuw te doen en mijn fantasie over Levi uit te kijken, maar ik hou het toch maar bij één keer. Je kunt slechts één keer sterven, ook al is het een kleine dood. De geur van jasmijn klimt door het open raam naar binnen. Het is ondraaglijk heet onder dit dak.

‘Verdomme! Salem!’

De kat heeft in bed overgegeven.

Wanneer ik de vergaderruimte binnenkom, heeft iedereen zijn plaats al gevonden. Bezweet en kortgerokt ben ik ontzettend zelfbewust nu. Ik hoop dat mijn poes niet naar kattenkots ruikt. De overheersende chloorgeur in dit achterkamertje van het zwembad is bijzonder geruststellend. De laatste vrije stoel lonkt. Ik miste de voorstellingsronde, maar de marketingcoördinator van het sportmerk, een kleine blonde dame, kijkt me strak aan: ‘Stel jij je nog even voor, Imène?’

Hoe vat je je hele bestaan in enkele zinnen samen en hou je het relevant voor de focusgroep? Ik vertel de andere deelnemers dat ik een fervent zwemster ben en wel drie keer per week naar het zwembad trek. Niet dit zwembad,

eentje dichterbij huis. Ik verkies schoolslag, dat geeft me een gevoel van vrijheid en ruimte, alsof ik bij elke slag mijn territorium herdefinieer.

De blonde vrouw knikt kort om aan te geven dat dit wel volstaat. Dan knikt ze naar een doos in het midden van de tafel. 'Dat zijn de producten die jullie vandaag zullen beoordelen', zegt ze. 'We willen jullie onverbloemde mening.'

De deelnemers grijpen naar de doos met badmutsen, zwemkleding en duikbrillen. Ik grijp eerst naar het kopje koffie dat voor me staat. Het verdict? Koud en slap. Een man achter het naamkaartje 'Midas' kijkt me de hele tijd aan. Ziet hij hoe ik mijn lippen op elkaar pers? Hoe mijn vingers de stof van de badmuts strelen? Hoe de groeven rond mijn ogen extra diep gekerfd zijn wanneer ik de zwembril weer afneem?

Wanneer de sessie afloopt, volgt hij me naar buiten, lijkt even te aarzelen en zegt dan mijn naam. Imène. Ik kijk over mijn schouder voor het eerst recht zijn ogen in. Of ik nu koffie wil gaan drinken, vraagt hij. Warme, sterke koffie, niet dat vieze spul. Hij wenkt naar de ondertussen verlaten zaal. 'Ik ken een leuk plekje op het strand. Dan kunnen we gelijk het water induiken!'

Ik vertel hem dat ik in alle haast vanochtend mijn zwemkleding vergeten ben.

'Hadden we wat uit die doos moeten meegraaien, dan hoefden we straks niet te naaktzwemmen.'

Ik kan niet zwemmen.

Als kind had ik lange tijd wratten op mijn voeten. Iedere dinsdag ging de hele klas met de bus naar het zwembad. Ik bleef er altijd in het kinderbad, kruipend op mijn ellebogen met mijn ogen turend boven het wateroppervlak, als een krokodil. Ik hield niet van het zwembad. Het maakte mijn huid droog en rimpelig en na amper tien minuten in het water trokken mijn voeten in een kramp. De kleine krokodil staarde naar voorbijlopende blote voeten. Ik kreeg kippenvel bij het zien van alle tikkende teennagels op de porseleinen tegels, al die gespannen spieren om uitglijden te vermijden. Tot vandaag doet die gedachte mijn tenen in een ongemakkelijke omhelzing krullen.

Ik viel eens flauw tijdens de busrit van het zwembad terug naar school. Voordat we instapten, vertelde ik de turnjuf dat ik me niet lekker voelde. Ze liet me vooraan staan, naast de bestuurder. Daar bewonderde ik het uitzicht door de voorruit. We leken wel te zweven en de baan op te eten zoals we huiswaarts raasden. Ik had moeten eten. Dat deed ik toen niet echt. Dus werd het zwart voor mijn ogen en riep ik om hulp zonder mijn eigen stem te horen. Elk geluid was gedempt, net zoals wanneer ik als een krokodil door het zwembad waadde en het water mijn oren instroomde. Tikkende tenen werden malende monden. Daarna niets.

Ik bracht mijn achtste verjaardag door aan de kust in mijn vaderland, slapend op de vloer van wat een zomerhuis moest voorstellen. De grijze betonnen structuur herinnerde aan wat had kunnen zijn maar nooit was en werd bewoond door kakkerlakken en hagedissen. Op het einde van de straat was het strand. Op een dag stond Asim, mijn vader, tot zijn knieën in de zee en zei: 'Het water hier is als een medicijn.' Hij boog voorover, nam het zoute water in zijn palmen en spoelde er zijn gezicht mee. Ik zou nooit tranen op mijn vaders kaken zien, maar dit kwam in de buurt. Ik geloofde hem en waadde de ondiepe zee in op mijn ellebogen. Mijn wratten genazen en keerden nooit terug.

Vandaag heeft de zee er zich verder teruggetrokken. Oppervlakkiger dan ooit wordt dat deel van de kust nu doodverklaard. Stel je voor dat ze dat ook over mensen zouden zeggen.

Het strand is verlaten. Ik zit tegenover Midas aan een plastic tafel. Terwijl de eigenaar ons koffie inschenkt, steekt hij een sigaret op, kruist zijn benen en leunt achterover. Hij draagt een los, lichtbruin linnen hemd met korte mouwen, zwarte zwemshorts, slippers en een marineblauwe pet die hij zo hard over zijn hoofd trekt dat zijn oren plat uitsteken aan weerszijden.

Pas een week geleden zat ik hier voor ontbijt met mijn vader. Op tafel kopte een krant over verkrachting als oorlogswapen. Het vrouwenlichaam is een strijdtonel. Een

territorium dat veroverd kan worden, waar grenzen op getrokken worden. We waren om zeven uur al aan het water, want even langer onder deze zon en zelfs het strand lijkt een woestijn. Toch had ik me in een groene boerkini gewurmd. Niet uit religieuze overwegingen, veeleer bovenpersoonlijke. 'Je weet hoe mensen hier soms kunnen zijn', zegt mijn vader al eens. Ik zeg hem nooit dat we dat niet écht weten. Toch nemen we gewoon aan dat mijn frêle lichaam beschermd moet worden tegen kapers op de kust.

Ik denk niet dat mijn vader erg enthousiast was over onze ochtenduitstap. Als het aan Asim lag, zou hij zijn koffie en sigaret tot het einde van zijn dagen consumeren op zijn bruine leren bank thuis. Hij vindt dat alle plaatsen ter wereld hetzelfde zijn, alleen straatnamen kunnen de locatie verraden. Alleen thuis zit hij goed. Ik ben zijn enige beweegreden.

'De zee hier is als een medicijn', zei mijn vader weer, al ging hij die dag de zee niet in. We aten verse baguette met gezouten boter en baghrir met honing en smeerkaas. Ik zweette zo hard onder de ochtendzon dat ik haast op het droge kon zwemmen. Ik ging het water in waar de zachte golven de kust kusten. In die groene boerkini leek ik meer dan ooit een krokodil.

Wanneer ik naar Midas kijk, merk ik hoe een oude man achter hem op het strand zijn krukken in het zand laat vallen. Daarna valt ook de man. Hij kruipt in het ondiepe

water in zijn nette kleding. Hij gebruikt mijn krokodil-techniek op weg naar een felroze zwemband. Een jongere man, vermoedelijk zijn zoon, helpt hem erin. Had Jezus hier geweest, dan zou de man zo opstaan en uit het water lopen. Maar hier is er alleen het medicijn, aangeleverd door de fabrieken vijftien kilometer verder langs de kust.

‘Enkelezomers geleden stopte de Palestijnse Autoriteit onder president Mahmoud Abbas de betaling voor elektriciteit in de Gazastrook’, zeg ik hardop. Mijn ogen laten de oude man in het water niet los. ‘Vijftienduizend ton ongezuiverd afvalwater stroomde recht de zee in. Toch bleven de kinderen naar Gaza Beach gaan om te zwemmen. De zee was hun medicijn. Het was de enige remedie voor de verlamme verving in wat misschien terecht de grootste openluchtgevangenis ter wereld wordt genoemd. Kun je je voorstellen dat je zelfs in de zee niet kunt ontsnappen aan een regen van kogels en raketten? Als een bui op een hete zomerdag. Of de tranen van een kind dat niet weet hoe het de oorzaak van zijn verdriet moet uiten.’

Midas drinkt zijn koffie.

‘Wat betekent je tattoo?’ vraagt hij.

Even overweeg ik hem te vertellen dat het een symbool van een Mexicaanse bende is, maar ik ga uiteindelijk voor de waarheid. Midas begrijpt het niet. Hij is een man van eenvoud, maar de waarheid is zelden eenvoudig. Het is makkelijker om mensen te vertellen wat ze willen horen. Dit is een golf. Dat is de zon. Een kind lacht. Een hond

blaft. Dingen zijn. Stil. Dat is wanneer Midas me kust. Mijn zwijgen wordt beloond met affectie. Leegte biedt mensen de kans om jou in te vullen met zichzelf. En dat maakt hen blij.

Ik wandel naar huis. In dit deel van de stad zijn er geen oranjebloesems of citroenbomen meer. Al wat groen was, is platgebrand. Kleine lichtgrijze duiven wervelen boven de haven als neerdalend as. De zee is een rechte, banale lijn. Alle telefoons in alle handen van alle mensen keren de timide golven de rug toe. De stilte in de nauwe straten is spookachtig. Het is er zo stil dat ik denk muziek te horen. Alsof de muren al het geluid door de jaren heen hebben geabsorbeerd, zoals ze dat doen met de warmte van de zon door de dag heen, en dat nu in één adem uitblazen.

Op de hoek lapt iemand de ramen van het barretje waar een blije vrouw met bezweet voorhoofd me enkele zomers geleden bij de arm een tafel optrok. Ze leerde me dansen zonder zo overdreven zelfbewust te zijn. Wat ik daar vooral van opstak, was hoe jezelf te vergeten. We veegden de tafels schoon van hun witte en blauwe borden die als hagel tegen de stenen vloer kletterden. Ik strompelde die ochtend om zes uur uit de bar met de opkomende zon. De blaren op mijn voeten bloedden en alsof ik over een spiegel liep, zag ik een enkele klapproos boven het zanderige gras piepen op het strand. Als kind zou ik niet twee keer nadenken voor ik die bloem zou plukken. En keer op keer zou ik teleurgesteld zijn door de nakende

dood van de klapproos. Volgende keer houd ik haar geborgen in mijn palmen, dacht ik dan. Bescherm ik haar tegen deze wrede wereld. Ze zal langer leven. Dat gebeurde nooit. Ook die ochtend na een nacht op tafels dansen, was het verleidelijk geweest om de bloedrode bloem op het strand te plukken. Maar ik leerde dat je momenten niet kunt vasthouden. Dan heb je bloed aan je handen. Je doodt het moment net als de klapproos, je handen wanhopig klauwend naar de tijd, zoals de wolken naar de ondergaande zon tot alles in de zee verzuipt.

Ik sta voor mijn appartement. Hoelang weet ik niet. Al verraadt de zonverbrande rode huid op mijn arm dat het al een tijdje moet zijn. Soms voelt het verleden meer parallel dan lineair. Alsof ik mijn arm naar links kan uitstrekken en het vasthouden. In plaats van naar achteren te reiken en in een kramp te schieten, zoals wanneer je jeuk hebt tussen je schouderbladen en er maar niet bij kunt.

Een mollige vrouw in een paarse polkadotjurk loopt de hal uit en houdt de deur voor me open. 'Hé Imène! Wat van het mooie weer kunnen genieten vandaag, hoop ik?'

Ik wuif met mijn handen terwijl ik langs haar en in de open lift glip: 'Te warm.'

Ik heb geen idee wie zij is.

Kut. De kots is nu een korstige vlek in bed en er lijkt een donsje op te zitten. Groeit schimmel zo snel? Of is het gewoon wat van Salems vacht? Doorheen de flat liggen

enkele nieuwe hoopjes braaksel en Salem zit helemaal onder mijn bed weggestopt. Waarom heb ik een kat in huis, ik kan nog geen plant verzorgen.

Ik bel mijn moeder.

'Mara Durelle', klinkt het droogjes aan de andere kant van de lijn.

'Mam.'

'Oh. Jij bent het.'

'Niet dat het op je telefoonscherm staat of zo...'

'Daar zit ik toch niet de hele dag naar te staren, of wel? Wat is er?'

'De kat is ziek.'

'Ja.'

'Ik weet niet wat ik met 'm moet. Moet hij naar de dierenarts?'

'Ja.'

Ik vertel nog vijf minuten over het braaksel in bed en vraag haar over de schimmel en hoe warm ik mijn lakens nu het beste zou wassen voordat ik beseft dat ze na die laatste affirmatie al heeft opgehangen. Mijn moeder neemt nooit afscheid aan de telefoon en ik voer de meeste gesprekken over mijn leven met het mobieltje op de bodem van haar handtas.

Ik besluit mijn vader te bellen. Hij zit op de bank te roken. Wanneer ik hem over Salem vertel, hoor ik hem zijn sigaret uitdoven en opspringen. Nog voor ik goed en wel heb uitgelegd wat er aan de hand is, heeft hij de auto al gestart en is hij op weg naar hier.

Mijn vader heeft nooit begrepen waarom ik een kat in huis haalde. Volgens hem moet ik eerst voor mezelf zorgen voor ik me over een ander wezen ontferm. De eerste week dat Salem bij me thuis was, zat ik samen met mijn vader aan het ontbijt. Hij las de krant en rookte terwijl ik over mijn kom havermoutpap gebogen zat. De kat kwam telkens opnieuw op mijn rug gekropen tot op mijn hoofd, smekend om de aandacht die naar mijn ontbijt ging. Ik liet de havermout onaangeroerd op tafel staan en ging met Salem spelen. Mijn vader klakte met zijn tong, duidelijk geërgerd, want de kat leidde me af van wat echt belangrijk was: mezelf voeden.

Een kwartier later gaat de bel. Asim staat voor de deur met een kartonnen doos waarin een deken en een speeltje liggen. Ik herken het als het speelgoed dat ik als kind bij een Happy Meal kreeg en ben verrast dat mijn vader het al die tijd bewaard heeft.

Wanneer hij mijn appartement binnenkomt, trekt hij mijn koelkast open. 'Morgen gaan we naar de supermarkt', zegt hij bij de aanblik van een appel en een halflege fles wijn. We halen Salem onder mijn bed vandaan en stoppen hem veilig in de doos. Hij protesteert niet en dan pas wordt het me duidelijk hoe ernstig de situatie is.

Mijn vader zegt dat ik moet rusten, hij zal Salem wel naar de dierenarts brengen. Ik zie hoe hij de doos voorzichtig naast hem op de passagiersstoel plaatst voor hij in een slakkentempo vertrekt. Pas wanneer ze de straat uit

zijn, sluit ik de deur en ga ik op de bank zitten met een sigaret.

Levi

Ik zit op bed in mijn zwarte mantel, rug tegen de verwarming. Ik kijk hoe de man door mijn kamer loopt. Hij haalt een aansteker uit zijn broekzak en wuift 'm naar me. Hij zegt iets wat ik niet hoor. Het is mijn blauwe aansteker. Ik voel een bries in mijn nek. Het raam staat nog open.

De man had eerder een sigaret gerookt op de vensterbank. Hij heeft net een hart geschilderd. Een hart gespietst. Of een roos. Ik keek toe hoe die vreemde in mijn kamer op mijn canvas met mijn penselen een hart of een roos schilderde. Nu is hij klaar en hij kruipt bij me in bed. Hij neemt mijn notitieblok op z'n schoot.

'Waarom zit je daar? Kom hier', en hij trekt me naar zich toe. Mijn schouder geborgen in zijn vochtige oksel. Hij maakt een tekening. Een portret van ons in bed. Vanuit zijn perspectief. Ik zie mijn warrige kruin, zijn handen en de ogen van mijn schilderijen die aan het voeteinde blind terugstaren. Hij is gezichtsloos.

'Mag ik de nacht met je doorbrengen?' vraagt hij.

Ik zeg twee tellen niets en dan: 'Goh, ja.'

De vreemde ogen kijken me aan. 'Je twijfelde', zegt hij. 'Ja.'

Ik spring het bed uit. 'Ik heb honger, jij niet?' en ik loop naar de keuken. Daar maak ik hem een broodje pinda-kaas. 'Hoeveel banaan wil je erop?'

Ik kijk hoe hij eet. Hij glimlacht, net zoals hij eerder die avond deed toen hij me voor het eerst zoende. ‘Waarom lach je?’ had ik gevraagd.

‘Ik moet altijd lachen bij intieme momenten, omdat ik gelukkig ben’, zei hij. Intimiteit hangt aan zijn lippen.

Wanneer ik hem de deur wijs, kust hij me weer. ‘Proef je de pindakaas?’ vraagt hij.

‘Ja.’

Levi. Ik berinner me hoe je de dag nadien met pasta en prei in de band voor de deur stond en ik berkende je niet. Ik vergat je trekken zodra ik die nacht de deur achter je sloot. Ik had nochtans je gezicht in mijn handen laten rusten, hopend dat ik zo je beeld kon vasthouden.

‘Ik zie mezelf in je ogen’, had je me gezegd. Toen wilde je mijn blik mijden. Alsof je jezelf niet kon aanzien. Ik vond dat invasief. Het betekende dat ik je nooit zou zien. Je toonde jezelf alleen aan jezelf door mijn ogen. Ik zag mezelf niet in je ogen. Ik zag niets.

Nu stort ik mezelf uit op het blanke canvas dat je me voorbield. Je gebruikte die nacht een van mijn doeken en beplakte het met tape. Een voorzorgsmaatregel om je werk abstract te maken als het je niet aanstond. Ik vond dat lijp. Je stortte je hart uit op mijn canvas. Letterlijk. Een gespietst hart. Ik zag het, ondanks de abstractie. Dus toen vermomde je het als een roos.

Iedereen ziet een roos nu. Ik zie alleen dat je naam onderaan ontbreekt. Merk je hoe ik je nu benoem, Levi? Je was gezichtsloos in mijn kamer. Nu spreek ik je aan. Alleen als je er niet bent,

durf ik je dichterbij te trekken. Maar ik zie je niet. Ik vul de witte vlakken die je op je hart tapete in met mezelf.

Ik denk niet dat je me die eerste dag bij naam noemde.

Ik denk niet dat ik je mijn naam toen vertelde. Imène. Het betekent 'droom'. Al zie ik misschien meer een waanbeeld. Jouw naam staat voor hechting en ik weet niet wat ik daarmee moet. Loskomen? Zoals de tape die je van het doek trok. Kleverig, elke vezel verlangend naar de plaats waar ie een tel geleden was. Is het erg dat ik het gevoel van die scheiding bevredigend vind? Als een pleister van een wonde trekken om te ontdekken hoe snel je lichaam herstelt en vergeet. Een gapend gat geeft de voldoening van een nieuwe pleister.